

„Szívvel-lélekkel”
2016. május 3-6.

Határtalanul törtetünk Erdélybe

Élménybeszámoló

Írták: Fehér Erika és Herke Flóra 8.a osztályos tanulók

Legelőször tavaly hallottunk erről a pályázatról, mert az előző hetedik osztály is indult a Határtalanul! segítségével Erdélybe. Bár mi akkor még nem mehettünk, így is együtt örültünk velük, és vártuk azt a bizonyos hetet, amikor beszámoltak az élményeikről nekünk. Ezt követően olyan érzetünk volt, hogy mi is ott voltunk, olyan részletesen meséltek róla. Mikor meghallottuk, hogy mi is mehetünk az idei tanévben, mert megnyertük a pályázatot, az egész évfolyam éljenzésben tört ki.

Minden egyes hetet számoltunk, hogy azzal is kevesebb időt kell még várnunk, hogy végre valahára elindulhassunk a négy napos kirándulásra. Az utolsó hónap nagyon lassan telt! A várva várt hét előtt mindenki bepakolt a bőröndökbe, utazótáskákba, ki mibe és vasárnap már mindenki indulásra készen állt. Térképet böngésztünk, érdekességeket kerestünk egy-egy helyhez és körülbelül mindenki elmondta, hogy szerinte milyen lesz és a szobatársak is megtalálták egymást.

Felvirradt a nagy nap! Senki nem tudott aludni az izgalomtól, de mindenki ott volt már fél nyolckor a négy napra elegendő ruhával és felszereléssel. Először Nagyszalontára látogattunk el, ahol megnéztük Arany János szülőházának hasonmását, mivel az eredeti ház leégett, így már csak az újjáépített változatát láthattuk a Csonkatoronnyal együtt és (igaz tudtuk) de egy nagy átverés volt! Nem is volt csonka a torony! Ettől függetlenül nagyon tetszett mindenkinek.

Másnap, azaz szerdán túracipővel és felszereléssel elindultunk Déva várához, ami eléggé közel volt a városhoz. Libegővel vittek fel bennünket a domb vagy hegy tetejéig, ahol a vár állt. A leghosszabb lépcsősor 236 fok volt, de fentről nagyon kicsinek nézett ki. Körülbelül 2 kilométert sétáltunk a várban és körülötte. Délután már nem sétáltunk annyit, mert a Vajdahunyad várának nagy része le volt zárva, mivel a Sárkány Szeme 4-et forgatták.

**„Szívvel-lélekkel”
2016. május 3-6.**

Csütörtökön buszra szálltunk és elindultunk Szászvárosba egy gyermekotthonba, hogy előadjuk a Lúdas Matyit az ott élő vagy napközis gyerekeknek. Itt is eltöltöttünk egy kis időt és megtudtuk, hogy nagyon tetszett nekik az előadás. Sajnos itt is eljött a búcsú pillanata.

Pénteken végül búcsút vettünk szobáinktól és elindultunk hazafelé. Az út során felmáztunk a Solymosi várhoz, ahol a kilátás varázslatosan szép volt. Körbejártuk a várat, majd amikor elindultunk lefelé, elkezdett cseperegni az eső, de nem bántuk, mert felfrissültünk tőle. Majd újra buszra szálltunk és elindultunk Aradra, a 13 aradi vértanú emlékművéhez. Egy perces néma csend után megbeszéltük, hogy milyen történelmi események köthetők az emlékműhöz, aztán a Himnuszt is elékeltek. A koszorúzás meghittre sikerült.

Megint buszra szálltunk és még Máriaradnán álltunk meg. Megnéztük a templomot, amit a törökök felgyújtottak, de az ott elhelyezett Máriát ábrázoló festmény épen maradt. Aki szeretett volna, kívánt valamit és utána mentünk tovább.

Egy csendes busz ért be a Hódmezővásárhelyi Varga Tamás Általános Iskolához. Sejttem, hogy miért volt olyan csendes. Mindenki sajnálta, hogy haza kellett jönni. Szívesen maradtunk volna még a hegyek között. Nagyon szép és nagyon jó volt ez a kirándulás, sok érdekességet megtudtunk az ott élőkéről, kultúrájukról és építményeikről. Kívánjuk, hogy mindenki el tudjon jutni legalább egyszer azokra a gyönyörű helyekre, ahol mi négy napot eltölthettünk!